

Kapitola první

Opatrně jsem otevřela dveře svojí ložnice, abych se podívala, jestli je na chodbě prázdná. Když jsem se ujistila, že ano, přehodila jsem si kabelku přes rameno a tiše za sebou zavřela dveře, potom jsem vzala schody dolů do kuchyně po dvou. Bylo devět ráno, do domu u jezera jsme měli odjíždět za tři hodiny a já jsem utíkala z domova.

Kuchyňský pult pokrývaly mamčinu rozličné seznamy věcí, co se musí zařídit, tašky plné potravin a dalších zásob a krabice s tátovými červenými lahvičkami s prášky na předpis. Těch jsem si snažila nevšímat a zamířila jsem přes kuchyň k zadním dveřím. Přestože jsem se z domu nevykrádala už celé roky, něco mi říkalo, že to bude jako ježdění na kole – což, když už jsme u toho, jsem taky celé roky nedělala. Ale to ráno jsem se probudila zbrocená studeným potem, srdce mi divoce bušilo a všechny instinkty mi našeptávaly, ať zmizím, že všechno bude lepší, když budu někde – kdekoli – jinde.

„Taylor?“ Zarazila jsem se a otočila se na Gelsey, svou dvanáctiletou sestru, která stála na druhém konci kuchyně.

I když byla pořád ještě v pyžamu, starodávném dvojdielném kousku pokrytém blýskavými baletními střevíčky, vlasy už měla v dokonalém drdolu.

„Co?“ zeptala jsem se a o krok ustoupila ode dveří ve snaze vypadat pokud možno co nejnenuceněji.

Zamračila se na mě a její oči se zastavily na mojí kabelce, než se vrátily zpátky k mému obličejí. „Co to děláš?“

„Nic,“ odpověděla jsem. Opřela jsem se o zeď a doufala, že to působí ležérně, ačkoli nemyslím, že opírání o zeď by byla činnost, kterou bych vůbec někdy v životě provozovala. „Co chceš?“

„Nemůžu najít svůj iPod. Nemáš ho ty?“

„Ne,“ řekla jsem stručně a odolala nutkání jí oznámit, že bych se jejího iPodu ani nedotkla, protože je plný výhradně baletní hudby a té příšerné kapely, kterou je zrovna posedlá, The Bentley Boys – byli to tři kluci s dokonale vyfoukanými ofinami a pochybným muzikálním talentem. „Běž se zeptat mámy.“

„Tak jo,“ souhlasila nejistě a pořád se na mě podezřívavě dívala. Potom se otočila na palci u nohy, dupavými kroky vyšla z kuchyně a přitom zakřičela: „Mami!“

Překonalala jsem zbytek kuchyně a už už jsem došla k zadním dveřím, když se otevřely, a já překvapeně uskočila. Vešel jimi můj starší bratr Warren, obtěžkaný krabicí z pekařství a podnosem s kelímký kávy. „Dobrý ráno,“ pozdravil.

„Ahoj,“ zamumlala jsem, toužebně vyhlížela za něj ven a přála si, abych se bývala ke svému útěku odhodlala o pět minut dřív – nebo, což by bylo ještě lepší, prostě použila hlavní vchod.

„Mamka mě poslala pro kafe a housky,“ oznámil, když svoje břemena postavil na kuchyňský pult. „Máš ráda sezamový, ne?“

Sezamové jsem nenáviděla – pravdou bylo, že Warren byl jediný z nás, kdo je měl rád – ale na to jsem teď poukazovat nehodlala. „Jasně,“ souhlasila jsem rychle. „Super.“

Warren si vybral jeden kelímeček a napil se. Přestože byl v devatenácti jen o dva roky starší než já, měl na sobě jako obvykle khaki kalhoty a tričko s límečkem, jako by ho každou chvíli mohli odvolat na zasedání správní rady nebo na golf. „Kde jsou všichni?“ zeptal se po chvíli.

„Netuším,“ odpověděla jsem a doufala, že po tom půjde pátrat sám. Přikývl a znovu se napil, jako by měl všechen čas na světě. „Myslím, že jsem nahoře slyšela mamku,“ prohodila jsem, když začalo být jasné, že můj bratr hodlá promrhat dopoledne srkáním kávy a zíráním do prostoru.

„Jdu jí říct, že jsem zpátky,“ usnesl se a odložil kelímeček, přesně, jak jsem doufala. Warren zamířil ke dveřím, pak se zastavil a otočil se zpátky na mě. „A on už je vzhůru?“

Pokřčila jsem rameny. „Nevím.“ Snažila jsem se udržet v hlase lehkovážný tón, jako by to byla jen normální otázka. Ale jen před pár týdny by pomyšlení na to, že náš otec touhle dobou ještě spí – nebo, když už jsme u toho, že je vůbec ještě doma – bylo něco nepředstavitelného.

Warren znovu přikývl a vyšel z kuchyně. Jakmile byl pryč, vystřelila jsem ze dveří.

Spěchala jsem po naší příjezdové cestě, a když jsem se dostala na chodník, dlouze jsem si vydechla. Pak jsem se svižnou chůzí vydala po Greenleaf Road pryč, jak nejrychleji to šlo. Nejspíš jsem si měla vzít auto, ale některé věci prostě děláte ze zvyku, a když jsem utíkala naposledy, od řidičáku mě dělilo několik let.

Čím jsem byla dál od domova, tím klidnější jsem se cítila. Racionální část mozku mi říkala, že se dřív nebo později

budu muset vrátit, ale té jsem teď naslouchat nechtěla. Chtěla jsem jen předstírat, že dnešní den – a celé nadcházející léto – se nebude muset stát. A to bylo s tím, jak se vzdálenost mezi mnou a domovem zvětšovala, čím dál tím snazší. Už jsem šla nějakou dobu a zrovna jsem začala v kabelce lovit sluneční brýle a vtom jsem uslyšela zacinkání kovu a zvedla hlavu.

Nálada se mi poněkud zhoršila, když jsem uviděla Connie z toho bílého domu naproti, jak venčí psa a mává na mě. Byla v podobném věku jako moji rodiče a určitě jsem někdy znala její příjmení, ale teď jsem si na něj nemohla vzpomenout. Pustila jsem pouzdro se slunečními brýlemi zpátky do tašky vedle toho, co jsem teď už jasně identifikovala jako Gelseyin iPod (no nic), který jsem asi musela vzít místo svého. Nemohla jsem se Connie vyhnout, aniž bych ji otevřeně ignorovala nebo se prostě otočila a utekla do lesa. A měla jsem pocit, že jakákoli z těchto dvou možností by se okamžitě donesla k uším mé matky. Povzdechla jsem si a přinutila se k úsměvu, když se ke mně blížila.

„Ahoj Taylor!“ zavolala se širokým úsměvem. Její pes, velký, přihloupě vypadající zlatý retrívr, se ke mně natahoval, co mu vodítko dovolilo, hlasitě funěl a vrtěl ocasem. Podívala jsem se na něj a o malinký krůček jsem ustoupila. Psa jsme nikdy neměli, takže ačkoli jsem je teoreticky měla ráda, moc zkušeností jsem s nimi neměla. A přestože jsem se na psí reality show *Top Dog* dívala víc, než je pro někoho, kdo psa nemá, zdrávo, takhle skutečnost mi při konfrontaci s živým exemplářem moc nepomohla.

„Ahoj Connie.“ Už při tom pozdravu jsem si nakročila dál po chodníku a doufala, že pochopí, jak to myslím. „Ráda vás vidím!“

„Já tebe taky,“ odpověděla automaticky, ale všimla jsem si, že její úsměv trochu pohasl, když mi přejela očima po obliče-

ji a oblečení. „Dnes vypadáš nějak jinak,“ podotkla. „Tak... ležérně.“

Vzhledem k tomu, že mě Connie za normálních okolností vídala v uniformě Stanwichské akademie – bílé košili a kousavé tartanové sukni – nepochybovala jsem, že tentokrát vypadám poněkud jinak, jelikož jsem se v podstatě jen vyvalila z postele, aniž bych se zdržovala česáním, v žabkách, ustrížených džínách a opraném bílém tričku s nápisem PLAVECKÝ TÝM LAKE PHOENIX. To tričko teoreticky nebylo moje, ale přivlastnila jsem si ho před tolika lety, že jsem o něm teď už přemýšlela jako o vlastním.

„To asi jo,“ přisvědčila jsem a dávala si pozor, abych se nepřestala usmívat. „Takže...“

„Nějaké velké plány na léto?“ zeptala se vesele a očividně si vůbec neuvědomovala, že se tu konverzaci snažím ukončit. Pes, jemuž možná došlo, že tohle ještě chvíli potrvá, se jí složil k nohám a položil si hlavu na přední tlapy.

„Ani ne,“ řekla jsem v naději, že tím to ukončím. Ale ona se na mě dál dívala s pozvednutým obočím, tak jsem potlačila povzdechnutí a pokračovala. „Vlastně dneska odjíždíme na léto k našemu domu u jezera.“

„Ale to je úžasné!“ rozplývala se. „Zní to krásně. Kde to je?“

„V Poconos.“ Svráстила čelo, jako by se snažila ten název někam zařadit, tak jsem dodala: „V Poconských horách. V Pensylvánii?“

„Aha, jasně,“ přikývla, přestože mi z jejího výrazu bylo jasné, že pořád nemá ponětí, o čem to mluvím, což ostatně nebylo zas tak nečekané. Rodiny pár mých přátel měly také domy na léto, ale ty se většinou nacházely na místech jako Nantucket nebo Cape Cod. Nikdo jiný, koho znám, nemá letní domek v horách v severovýchodní Pensylvánii.

„No,“ pokračovala Connie stále se zářivým úsměvem. „Dům u jezera! To bude určitě bezva.“

Jen jsem přikývla, nedůvěřovala jsem si natolik, abych jí odpověděla nahlas, protože mně se nechtělo se k jezeru Phoenix vracet. Nechtělo se mi tam tak moc, že jsem se vyplížila z domu bez jakéhokoli plánu nebo zásob, tedy až na sestřin iPod, jen abych tam nemusela jezdit.

„Takže,“ Connie zatahala psa za vodítko a ten se vyškralbal na nohy, „pozdravuj ode mě mámu s tátou! Doufám, že se oba mají dobře a –“ Najednou se zarazila, rozpačitě se jí rozšířily oči a trochu zrudla. Ty symptomy jsem okamžitě identifikovala, ačkoli jsem je vídala teprve tři týdny. Ona si to Uvědomila.

Bylo to něco, s čím jsem neměla tušení, jak se vypořádat. Přineslo to však i jednu nečekanou výhodu, která pracovala v můj prospěch. Nějakým způsobem jako by se to ze dne na den dozvěděla celá škola, i učitelé byli obeznámeni se situací, i když jsem si nikdy nebyla jistá, kým a proč. Bylo to však jediné možné vysvětlení toho, jak jsem dokázala excelovat ve všech svých závěrečných zkouškách, dokonce i v předmětech jako trigonometrie, kde jsem měla celou dobu nebezpečně blízko k trojce. A kdyby ani tohle jako důkaz nestačilo, když nám angličtinářka rozdávala písemky, položila tu moji přede mě na lavici a na okamžik si o ni opřela ruku, takže jsem zvedla hlavu a vzhlédla k ní.

„Vím, že učení pro tebe teď musí být těžké,“ zamumlala, jako by celá třída nenatahovala uši, aby jim neunikla ani slabika. „Tak to prostě napiš tak správně, jak ti to půjde, dobře, Taylor?“

A já se kousla do rtu a odvážně přikývla a celou dobu jsem si palčivě uvědomovala, že jen předstírám, že se chovám tak,

jak vím, že očekává, že se budu chovat. A opravdu, z toho testu jsem dostala jedničku, i když jsem si z *Velkého Gatsbyho* prolistovala jen konec.

Všechno se změnilo. Nebo abych byla přesnější, všechno se mělo změnit. Ale zatím se ještě nezměnilo nic. Kvůli čemuž ty kondolence působily zvláště – jako by mi všichni říkali, jak je jim líto, že mi vyhořel dům, zatímco ještě normálně stál, ale poblíž se válel doutnající uhlík a čekal na svou chvíli.

„Budú,“ vyhrkla jsem, abych zachránila Connie před nutností prokókat se jedním z těch dobromyslných proslavů, které už mi lezly krkem – anebo, v horším případě, vyprávět mi o nějakém vzdáleném známém, který se zázračně vyléčil pomocí akupunktury/meditace/tofu, a jestli už jsme to zkoušeli? „Díky.“

„Měj se.“ Do těch slov vložila víc významu, než kolik z běžných okolností nesly, a poplácala mě po rameni. V jejích očích se zračila lítost, ale i strach – taková ta mírná odtažitost, protože když se něco dělo mojí rodině, mohlo se to přihodit i té její.

„Vy taky.“ Snažila jsem se usmívat, dokud ještě jednou nezamávala a nezamířila ulicí pryč v závěsu za svým psem. Já jsem pokračovala opačným směrem, ale už jsem neměla pocit, že by můj útěk mohl něčemu pomoci. K čemu utíkat, když vám lidi musí neustále připomínat, před čím to vlastně utíkáte? Ačkoli jsem teď už delší dobu neměla potřebu to udělat, utíkání bylo něco, co jsem dělala s dost velkou frekvencí, když jsem byla mladší. Začalo to, když mi bylo pět a já se naštvála, že se mamka věnuje jen malé Gelsey, a Warren mi jako obvykle nedovolil si s ním hrát. Vypochoďovala jsem ven, tam jsem uviděla příjezdovou cestu a za ní mě k sobě vábil

celý širý svět. Vydala jsem se po ulici a z větší části jsem jen přemýšlela, jak dlouho bude trvat, než si někdo uvědomí, že jsem vůbec pryč. Samozřejmě mě zanedlouho našli a přivedli domů, ale vzorec už byl vytvořen a útěk se stal mojí preferovanou metodou, jak se vypořádat s věcmi, které mě rozhodily. Stal se z toho tak rutinní jev, že když jsem ode dveří ubrečeně ohlásila, že odcházím z domu už napořád, mamka jen přikývla, sotva se na mě podívala a nakázala mi, ať jsem na večeři doma.

Zrovna jsem vytáhla Gelseyin iPod – ochotná strpět i Bentley Boys, jen aby mě to rozptýlilo od mých myšlenkových pochodů – když jsem za sebou uslyšela tiché předení sportovního auta.

Napadlo mě, že jsem asi musela být pryč déle, než jsem si původně myslela, a už když jsem se otáčela po zvuku, věděla jsem, co uvidím. Táta seděl za volantem svého nízkého stříbrného auta a usmíval se na mě. „Čau dítě,“ zavolal otevřeným okénkem na straně spolujezdce. „Nechceš svézt?“

S vědomím, že nemá smysl se pokoušet cokoli předstírat, jsem otevřela dveře a nastoupila. Táta se na mě podíval a nadzvedl obočí. „Co nového?“ zeptal se mě tradičně.

Pokrčila jsem rameny a upřela pohled na šedivé koberečky na podlaze, pořád bez poskvrnky, i když už to auto měl rok. „Jen jsem se to, chtěla trochu projít.“

Tatka přikývl. „Samozřejmě,“ přisvědčil přehnaně vážným tónem, jako by mi to bezvýhradně věřil. Ale oba jsme věděli, o co jsem se ve skutečnosti snažila – obvykle to býval táta, kdo mě nakonec našel. Pokaždé jako by věděl, kde budu, a místo aby mě rovnou odvezl zpátky domů, mě, když zrovna nebylo moc pozdě, vzal ještě na zmrzlinu. Tedy až potom, co jsem mu slíbila, že to neřeknu mamince.

Připoutala jsem se a táta k mému překvapení neotočil auto do protisměru, ale pokračoval v jízdě a zatočil na silnici vedoucí do centra. „Kam jedeme?“ zeptala jsem se.

„Myslel jsem, že by se hodilo něco k snídani.“ Když stavěl na červenou, zalétl ke mně pohledem. „Z nějakýho důvodu to vypadá, že veškerý pečivo, co máme doma, je sezamový.“

Usmála jsem se tomu, a když jsme zaparkovali, vešla jsem tatkově v patách do Stanwichských lahůdek. Vzhledem k tomu, že byl krámeček plný lidí, jsem zůstala stát u dveří a objednávat nechala na něm. Jak jsem přejížděla osazenstvo obchodu očima, všimla jsem si v přední části fronty Amy Curryové. Držela se za ruce s vysokým hezkým klukem v tričku Colorado College. Nijak dobře jsme se neznaly – loni v létě se do naší ulice přistěhovala s mámou a bratrem – ale usmála se a zamávala mi a já jí to oplatila.

Když se táta dostal na řadu, dívala jsem se, jak přednesl naši objednávku a přitom prohodil něco, co toho kluka za pultem rozesmálo. Při pohledu na mého otce byste neřekli, že je s ním něco vážně v nepořádku. Ano, byl o něco hubenější a jeho pokožka měla poněkud žlutější nádech. To jsem se ale pokoušela nevnímat, když jsem sledovala, jak přihazuje pár drobných do sklenice na spropitné. Pokoušela jsem se nevnímat, jak unaveně vypadá, a snažila se spolknout knedlík, který se mi udělal v krku. Ale úplně nejvíc jsem se pokoušela nemyslet na to, že nám odborníci, kteří se v těchhle věcech vyznají, sdělili, že mu zbývají přibližně tři měsíce života.